

1 Kapitola

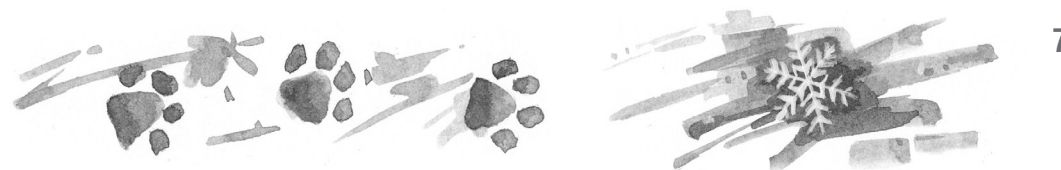
Probral jsem se uprostřed noci. Možná venku štěkl pes nebo v kuchyni začala příst lednice. Prostě mě něco vzbudilo a bdělý jsem si už nedokázal vybavit, oč přesně šlo.

Ležel jsem rozvalený na zádech. Tlapky rozhozené do stran, břicho docela odkryté. Koukal jsem rozespale do tmy a chvílku si ani neuvědomoval, kde to vlastně ležím.

Až po špičky oušek mě oblil pot. Pravý kocour by se nikdy neměl nenechat přistihnout v takové situaci. A kocour, který o sobě tvrdí, že je detektiv? Šílená představa. Měl bych se stydět. Choval jsem se hůř než pes, který místo hlídání pochrupeje v zateplené boudě.

Přicházel jsem o přirozené instinkty.

V létě by se mi to ještě nestalo. Ale dneska? V poslední dnech se venku hodně ochladilo. Začal foukat vítr. Mráz nepříjemně zalézal za drápky a takové strádání zanechá stopy na každém kocourovi. Je to tak. Prostě jsem kapku zlenivěl. To jen skrz okno je zima na pohled krásná, protože na sklo kreslí obrázky.

Když se jí ale necháte ošálit a vyjdete ven, trpce litujete, že nemáte hustší kožich.

Začal jsem dokonce i víc jíst a trochu přibral. Už to na sobě cítím. Mám problém vyskočit na okenní parapet a občas se i zadýchám.

Asi bych se měl nad sebou zamyslet a trochu upravit životní styl. U našich jsem zdomácněl a ztratil ostražitost. Bez té se ale žádná divoká kočka neobejde. Tedy pokud chce žít skutečně naplno a nejen polehávat na gauči jako nějaký domácí mazlíček.

Nemám si nač stěžovat. Mí domácí mě přijali přátelsky. A já si na ně zvykl. Až moc... Občas se té důvěry přímo děším. Co si budeme povídat. Člověk zůstává pořád jen člověkem. Kocour nikdy neví, co se mu kdy vylíhne v hlavě. Na rozdíl od nás jsou lidi úplně nevypočitatelní.

Zvolna jsem se rozkoukával – tlapkou protíral koutky, zíval. Pak pořádně zaostřil a... Na okamžik mi z toho, co jsem uviděl, přestalo bít srdce. Něco se nade mnou lesklo. Temně. Krvelačně. Pár očí. Černých, chladných, bezcitných. Tušil jsem za nimi temný stín něčeho neurčitého. Pod kůží mi cuklo ve svalech a na hřbetě se mi zježily chlupy hrůzou. Podvědomě jsem tasil drápky a chystal se je do toho vetřelce zatnout.

„Ufffff!“

Až v posední chvíli mi došlo, že je to náš plyšový medvěd Blek. Naši ho tam občas dají na polštářek. Prý aby mě hlídal. No, a aby to nebylo úplně jednotvárné, jednou ho posadí, po druhé postaví. Prostě chtějí, aby vypadal jako živý.

Tentokrát se jim to podařilo dokonale. Málem mě z toho trefil šlak.

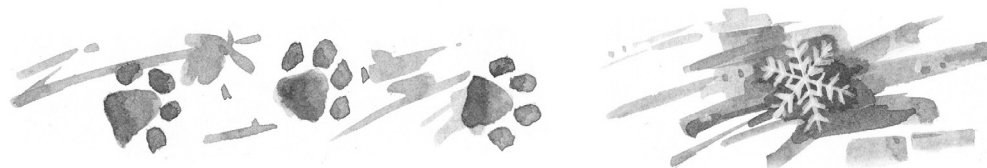
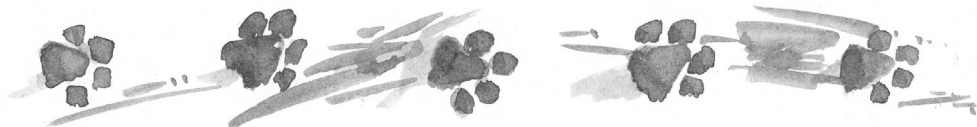

Potřeboval jsem se po tom úleku trochu vzpamatovat a kapku posilnit. K vodě v mé misce jsem ale jen přičichl. Byla teplá a moc nevoněla. Musel jsem vyskočit na dřez a napít se z odtoku. Ta trocha námahy za to stojí. Má tam obvykle větší říz a zvláštní příchůť, která mi dělá dobře. Asi na tom má svůj podíl kořenová zelenina, co se v něm pravidelně oplachuje.

Malinko jsem ulízl. Voda na jazýčku pálila. Polkl jsem a od žaludku se mi po těle šířilo příjemné teplo.

Protáhl jsem se, udělal kočičí hřbet a vydal se na procházku domem. Nakoukl jsem do koupelny a nabral vzduch do čumáčku. Vznášela se tu vůně sprchového gelu a parfému, který používá každé ráno moje domácí.

Pak jsem vyběhl po schodech do patra a na chvíli postál přede dveřmi ložnice. Byly zavřené, a přesto skrz ně pronikaly hluboké vzdechy pána a paní. Chvíli chrápal jen jeden, pak se němu přidal i druhý.

Nechápu, že ten randál snesou. A bývají dny, kdy se to jejich dýchání rozléhá po celém domě.

„Chrrrrr!“

No to snad ne. Že by zase?

Chvíli nato zašustila peřina a má domácí se otočila na druhý bok. Asi to pomohlo, protože uvnitř opět zavládlo hluboké ticho.

Vskočil jsem na okno a vyhlédl ven. Všechny domky v okolí byly temné. Stály příkrčené mezi vysokými stromy. Vítr si pohrával s holými větvemi. Chvílemi tajemně kvílel. Bylo jasné, že zima je tady. Už jsem jich pár zažil, utkvěly mi v paměti. Mráz, sníh, ledové tlapičky. Celé odřené. A vítr, fujavice. Bolavé uši. Nic, co by kočku potěšilo. Jen samé nepříjemnosti a strádání.

Venku svítily pouliční lampy a na cestě nebylo ani živáčka. Všichni spali, pokud možno v teple, a ven na mráz nevystrčili ani vousek.

Seskočil jsem a podlaha pod tlapkami mi temně zaduněla. Na chvíli jsem strnul bez dechu. Nic se ale nedělo. Naši spali klidně dál.

Běžel jsem dolů po schodech a říkal si, že ještě zalehnu a pokusím se usnout. A hlavně jsem plánoval, že si ještě trochu líznu vody ze dřezu. Že si dám takový poslední lok před usnutím.

Doufal jsem, že mě potom až do svítání nic neprobudí.

Ale nedalo mi to. V poslední zatáčce jsem se rozhodl zkontrolovat naši novou verandu. Nedávno v ní šramotila myš. Asi si taky chystala na zimu teplejší hnízdo. Moc rád to nedělám, ale čas od času se tomu žádný kocour nevyhne. Musí nějakou takovou drzou nájemnici chytit a dokázat domácím, že je užitečný. Nic není zadarmo. Pokaždé ji mírně stisknu mezi špičáky a pře-

dám pánovi, aby se o ni postaral. To je zase jeho práce. Paní na něj křičí, pobízí ho ke spěchu. Pán běhá z kuchyně do obýváku a hledá, do čeho by můj úlovek sebral. Do rukou by ji nevzal ani za nic. Vyjevená myš na něj kouká a sbírá odvahu. Tlapičky se jí pletou. Mžourá očima a je strachy bez sebe. Paní volá, aby s ní pán něco ihned, ale ihned udělal. Ale nepomůže mu! Do zubů by ji nevzala ani za nic. Je daleko větší než já, a stejně se jí bojí. No... a já tam jen tak postávám, hlídám, aby jim zase někam neutekla a neschovala se. Žádné zvláštní potěšení z toho nemám. Jen se chovám jako každý jiný kocour. Nechci budit pozornost.

Příkrčil jsem se a opatrně vešel na verandu. Tlapka po tlapce. Došlápnout jen na bříška. Neřuknout drápkem o podlahu. Přivírat oči, aby se nezaleskly.

Je to věda.

Nabral jsem vzduch do čumáčku a... a pronikl do něj pach, který nemusím. Je mi nepříjemný, protože v něm cítím strach... Kočičí strach.

Tušil jsem, oč jde. Ale chtěl jsem se přesvědčit na vlastní oči. Bylo třeba se sehnout až dolů. Natáhnout krk.

„Hmmm.“

Nepletl jsem se. Pod širokým proutěným křeslem stála až ke zdi přistrčená kočičí přepravka. Někdo si dal velikou práci, aby ji tam schoval. Udělal všechno pro to, abych si jí hned nevšiml.

Nahlédl jsem skrz mřížku dovnitř.

Nic. Prázdnost. Jen na dně se válel starý zmuchlaný ručník.

Přemýšlel jsem. Obvykle bývá uložena na půdě, aby nepřekážela. Asi ji přinesl pán, když jsem byl odpoledne venku. Nebo to udělal tehdy, když mi nasypali do misky granule a zavřeli dveře na chodbu? Nikdy je přece nezavírají.

Něco na mě chystali. A nemusel jsem dvakrát hádat, oč jde. Bylo mi jasné, odkud vítr fouká.

Vrátil jsem se do obývacího pokoje, vyskočil na křeslo a odstrčil Bleka z polštářku. Padl na záda a skleněnými očima tupě zíral do stropu.

Noc byla nekonečná. Pořádně jsem už nezabral.

Hodiny ubíhaly. Nebe šedlo. Pak vedle zadrnčelo auto. Rozštěkal se pes. A nakonec nahoře vrzly dveře a záchodem protékla voda.

Svívalo.

Na schodech se objevila paní. „Už jsi vzhůru, Matylde?“ podivila se. „Máš v mističce jídlo? Nemám ti ještě něco nandat?“

Dneska mi ta její starostlivost přišla trochu přehnaná.

„Pojď dolů,“ volala na pána, „asi něco tuší. Je nějaký divnej.“

Domácí pomalu scházel po schodech, usmíval se. Sehnul se a přátelsky mě podrbl za ušima. „Tak jak ses, Matylde, vyspal? To je pohodička. Doma v teple, vid’?“

Couvl jsem.

„Tak jak to uděláme,“ zajímala se paní.

„Už jedl?“ ptal se pán.

„Ale prosím tě, teď ho nějakým žvancem neoblafneš. Podívej se na něj. Není hloupej. Musíme na to jít rychle.“

Pán povzdechl. „Tak co mám tedy dělat?“

„Já přidržím přepravku,“ přidělovala úkoly, „a ty na něj hodíš ručník a zamotáš ho do něj, aby nemohl škrábat.“

„Mám ji přinést? Teď hned?“

„A jak to chceš udělat jinak? Hlavně rychle. A než se vzpamatuje –“

„Já jen, aby ji uviděl až na poslední chvíli... Matylde,“ oslovil mě medově, abych si myslel, že to se mnou myslí dobře. Mě ale neoklamal. Dobře jsem viděl, že není jako jindy. Nepříjemně se šklebil. Cukalo mu v oku. Divně protahoval slova: „Nedááš si ještě páár granulí? Co říkááš?“

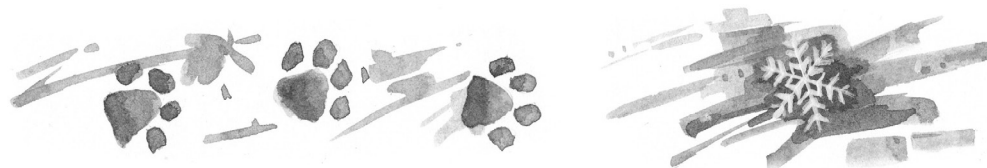
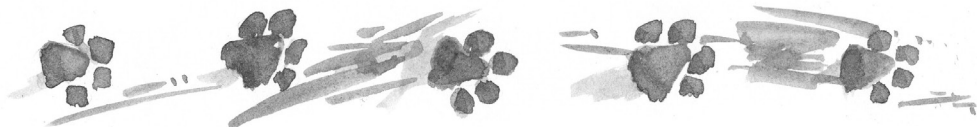
„Nevybavuj se s ním, prosím tě,“ zlobila se paní, „a už sebou pohni!“

Přinesl z verandy bedýnku, otevřel ji. Vyndal z ní ručník. „Radši ho do něj zaviň ty,“ požádal, „já to pak takhle nakloním a sklepnu ho dovnitř.“

„Dělej, prosím tě,“ pobízela ho. „Takhle ti uteče.“

Dvířka bedýnky byla dokořán. Ručník vlál vzduchem.

Sehnul jsem hlavu a pod rukama jim proklouzl dovnitř.

„Tedy –“ podivil se pán.

„On tam vlezl sám,“ hlesla paní.

„To snad není možný,“ kroutil pán hlavou.

Posadil jsem se až vzadu do koutku a spokojeně si užíval malé vítězství. Takhle jsem je ještě nikdy nepřevezl. Byli ze mě úplně vedle.

„To jsem ještě neviděla,“ divila se paní.

„Zázrak,“ dodal pán.

Co jiného jsem od nich mohl čekat? Tak dlouho spolu žijeme a ještě mě nepřestali podceňovat.

„Dostaneš jen malinkou injekci, abys byl zdravý,“ pitvořila se na mě paní. „Nic to nebude. Za chvíli jsi zase doma.“

Ušklíbl jsem se. Jak jinak. Zase do mě budou něčím bodat, aby mě v budoucnu něco nebolelo. Takovou hloupost je schopen vymyslet jen člověk.

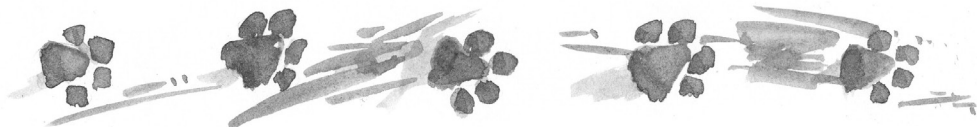
„Hod' mu dovnitř ten ručník,“ dirigovala pána. „Ať si má nač lehnout a není na studeným.“

Jestli mi na té bedýnce něco vadí, pak je to hlavně ten páchnoucí ručník. Používají ten samý od té chvíle, co pro mě tu přepravku pořídili. Ležet na něm je utrpení. Dělá se mi z něj špatně.

Prirazili přes vchod dvířka s mřížkou. Zajistili je. Smáli se přitom a tvrdili mi, že jsem chytrý a šikovný. Prostě říkali věci, co se obvykle vykládají, když vás někdo donutí udělat přesně to, co potřeboval.

V klidu se umyli, oblékli, nasnídali a já mezitím čekal zavřený v bedýnce.

Pak se pán podíval na hodinky a řekl: „Jedeme. Ještě se musím otočit. Nechci přijít do práce moc pozdě.“

Zdvihl přepravku i se mnou a odnesl ji do auta. Položil mě na zadní sedadlo a obešel vůz, aby něco uložil do kufru. Než přivřel dvířka na mé straně, zahlédl jsem kolem běžet kocoura Ramba.

Dneska si musel pořádně přivstat. Hustá mourovatá srst se mu leskla, ocásek měl zdvižený vysoko nahoru. Jen mi připadal o dost hubenější. Asi měl nějaké starosti. Pružně klusal naší ulicí a tlapy mu jen kmitaly. Něco držel v tlamičce. Ale co to bylo, jsem mohl jen hádat. Dvířka auta totiž vzápětí zapadla a pán usedl za volant.

Pak na místo spolujezdce přisedla paní, a než se připoutala, prostrčila mi skrz mřížku do klece prsty. Zřejmě mě chtěla pohladit. Ale nedal jsem jí k tomu příležitost. Otočil jsem se k ní zády a dával najevo, že mě ani v nejmenším nezajímá.

Pán otočil klíčkem, motor zavrčel, brána se otevřela... A my vyrazili na cestu.

Stromy byly po ránu obalené jíním. Vzduch mě zábl v čumáčku a dech se měnil v ledové kapičky. Pán si dokonce nasadil rukavice, aby mu ruce nepřimrzly k volantu.

Na konci ulice auto odbočilo a vyjelo na silnici, kterou dohola vymetl ledový vítr. Pán přidal plyn a pneumatiky zasyčely na zmrazcích.

Moc dobře jsem ven neviděl. Okénko auta bylo vysoko nade mnou. Musel jsem si lehnout až k mřížce, abych zahlédl alespoň zatažené nebe a větve stromů trčící nad silnicí.

Na konci vesnice jsme minuli ceduli s přeškrtnutým nápisem a vřítili se do táhlé zatáčky. Při výjezdu z ní zadní kola sklouzla ve smyku, ale pán vůz okamžitě vyrovnal a ještě zrychlil. Pohrával si s volantem. Často řadil.

Paní seděla nehybně na vedlejším sedadle a strnule sledovala stromy ubíhající vzad. Všechno bylo v pohybu. Před okénkem se míhaly křoviny a holé koruny ovocných stromů. Nad silnicí trčely pokroucené větve, na kterých sem tam viselo i zapomenuté červené jablíčko.

Položil jsem si hlavu na tlapy a mžoural skrz přivřená víčka. Motor hučel a my ujížděli po silnici k sousednímu městu.

Pojednou sebou paní trhla. Pohledem se pokoušela sledovat něco, co ji venku zaujalo. Ohlížela se. Zbytečně. Ve chvílce bylo auto o desítky metrů dál.

„Všiml sis toho?“ zeptala se pána.

„Čeho?“ zabručel.

„Tam na stromě. Ve větvích...“

„Myslíš, že mám čas koukat, kde co lítá?“

„Zdalo se mi, že je tam kočka. Taková šedomodrá.“

„Cože?“

„Mrtvá kočka. Bylo tam něco, co vypadalo jako kočičí tělo přehozený přes větev. Fuj, to bylo hnusný.“

„Že by ji tam odhodilo nějaký auto, co jelo před námi?“ uvažoval pán.

Paní se otrásla odporem. „To já nevím. Ale vypadalo to strašně. Doufám, že ji do odpoledne někdo odklidí.“

Ohlédla se po mně a já se jen příkrčil.

„Ještě že nám Matyld, nerozumí,“ řekla.

